

2682

TTG

**TARTU TÛTARLASTE-
GÛMNAASIUMI JA
TARTU TÛTARLASTE-
KESKKOOLI AJAKIRI**

Nr. 1

20. SEPT. 1934

VII AASTAKÄIK

Mälestame tõsisel leinas

oma end. õpetajat prof.

Matthias Johann Eisen'it

oma vilistlast

Elfriede Haavakats'i

IIa klassi õpilast

Linda Selli't

T. T. G. õpetajad, õpilased ja Vilistlaskogu.

Kooli elu.

Kevadel lõppes õppetöö 9. juunil. Uute õpilaste vastuvõtmine toimus 11.—13. juunil ja 27.—29. aug. Vastu võeti uusi õpilasi kevadel ja sügisel kokku järgmisel arvul: I keskk. kl. — 46 õp., III keskk. kl. — 110, II gümn. kl. — 3, III kl. — 2, IV kl. — 5, V kl. — 3; kokku 169 õpilast.

Kevadel lõpetasid kooli humanitaarharus 49 õpilast ja majapidamisharus 15 õp.; kokku 64 õpilast. Sügisel lõpetasid kooli humanitaarharus 6 õpilast ja majapidamisharus 4 õpilast; kokku 10 õpilast.

Kokku oli kevadel ja sügisel 74 abiturienti-lõpetajat.

Abiturientide nimestik:

Humanitaarharus kevadel: Salme Anso, Alide Aso, Agnes Buschberg, Aino Eilau (cum laude), Veera Falkenberg, Valentine Gross, Hilda Grosswald, Leida Hubel, Benita Huik, Veera Janson, Erika Johanson-Sae, Olga Kass, Melanie Kaur, Maie Kimmel, Kadri Konik (cum laude), Asta Koppel, Marta Koppel, Senta Koppel, Florentine Kukemelk, Emilie Kuusik, Aino Kõve, Aino Küla, Ina Liivat, Armilda Luga, Hilja Luts, Ruth Maisng, Elise Miitra, Leida Mitnits, Helmi Odde, Lisette Pedajas, Ella Pärna (cum laude), Leida Pöder (cum laude), Hilda Põltsamaa, Loreida Raba, Miralda Rasva, Helmi Raudsepp, Jenny Reha, Marta Rästa, Irene Sareal, Erika Sieling, Kamilla Takk, Oie Takk, Laine Tamm, Leili Trees, Laine

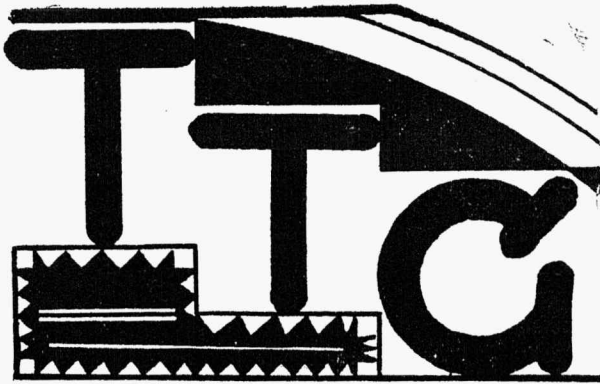
Töldsepp, Galina Tõnnis, Hilja Tõnison (cum laude), Ida Tümps, Ida Veeb.

Majapidamisharus kevadel: Aino Elevant, Vanda Ennukson, Helmi Hanson, Larissa Kallas (cum laude), Leida Kipik, Aino Klimberg, Lydia Koppel, Elli Lampman, Aino Mikk, Gertrud Moor, Helmi Peeb, Laine Sild, Irene Teppo, Elsa Toom, Nanni Zupping.

Humanitaarharus sügisel: Marta Arvi, Leida Killa, Heljo Parts, Aino Sarv, Olga Tamm, Erna Tarask.

Majapidamisharus sügisel: Ernestine Liba, Valentine Muska, Linda Pastak, Irene Torrim.

Õpetajaist lahkus õppeaasta vahetusel T.T.G-st Meta Jürgen ja 1. septembril mag. Joh. Aavik. Uueks õpetajaks inglise keele alal määrati Salme Liiv; praktikantideks Lydia Raudsepp (inglise keel), August Raielo (eesti keel) ja L. Orviku (loodusteadus). Uue keskkooli juhatajaks on kinnitatud T.T.G. juhataja Jaan Roos, ta abiks Salme Pruuden, T.T.K. määralisteks õpetajateks: Alma Abarenkov, Lille Haamer, Tatjana Jakobson, Paul Konsap, Natalie Kalamees, David Koppel, Jüri Kimmel, Feliks Laarens, Ed. Merits, Valentine Ojasson, Juhan Püttsepp, Aug. Raud, Emma Rosenberg, Jaan Konks ja Thusnelda Tomson ning tunniandjateks Aksel Vöhrmann ja Salme Liiv.

TARTU TÜTARLASTE-
GÜMNAASIUMI JA TARTU
TÜTARLASTEKESKKOOLI
HÄÄLEKANDJA

Nr. 1.

20. september 1934.

VII aastakäik.

Väljaandja: Tartu tütarlastegümnaasium. Pea- ja vastutav toimetaja: Aug. Raud; abid: A. Raielo ja S. Liiv. Tegev toimetaja: H. Puusepp. Toimetuse liikmed: H. Albert, L. Herman, E. Mõrd, A. Repson, E. Tobias. Talituse juhataja: V. Käpa. Kaastööd võtavad vastu toimetuse liikmed igal ajal. — „T.T.G.“ ilmub aastas 10 korda, nimelt: 20. sept., 20. okt., 15. nov., 30. nov., 20. detss., 20. jaan., 20. veebr., 20. märtsil, 20. apr. ja 20. mail.

Tellimishind: aastatellijaille 20 senti number, üksiknumbrite tellijaile 25 senti number.

Uueks õppeaastaks.

Käesoleval õppeaastal algame tööd uutes oludes. Seni oli meil üks kool, nüüdsest peale on kaks kooli samades ruumides ja ühise juhatuse all — Tartu tütarlastegümnaasium ja Tartu tütarlastekeskool. See on ulatuslik pööre meie koolielus ja toob mitmeidki muudatusi meie koolisüsteemi. Neist pike-malt kõnelda pole siin praegu koht, ainult niipalju tähendan, et tulevikus pole enam nii kerge õppida ja kooli lõpetada kui varemalt. Nõudmised igatahes suurenevad märksa. Seda arvestaagu kõik õpilased, niihästi gümnaasiumi kui keskkooli omad. Loid suhtumine õppimisse, laisklemine ja liigne tegelemine kõrvaliste ülesannetega on andestamatud teod. Tagajärjed ei lase ennast kaua oodata ja need on kibedad ning mõrudad. Saagu ükskord ometi õpilased sellest lihtsast tõest aru, et koolis peab õppima, ja kui õpitakse, siis läheb kõik hästi.

Kõigile head töötahet, tervist ja jõudu!

J. Roos.

T.T.G. Õpilasperele.

Kordub kõik vana, ja momendil alates näib taas uuenä.

Inimmõtted riivavad argipäeva tavalises närvitsevas jahis ikka samu teravaid piirjooni võimalikkuse ja võimatuse, saavutatava ja saavutamatu vahel. Aga ikka algavad nad uue hooga.

On mõeldud ja tegetsetud, kuid ei lakata seda tegemast kunagi.

On igaihel teada meie organiseeritud õpilaspere olemasolu tarve ja mõte. Seepärast siis: innustugem tööks ja vaimustugem edasirünnakuks! Olgu mõtted alates uued. Päevad on jahenenud sügiseks — kõik vana kor-dub taas. Ainult vaja uuesti alata.

Helgi Puusepp.

„T.T.G.“ seitsmes aastakäik.

Käesoleva numbriga algab „T.T.G.“ oma seitsmendat aastakäiku. Sel puhul tervitab toimetus oma lugejaskonda ja soovib talle kõike head. Ühtlasi jääb toimetus lootma, et see ühistunne, mis on kandnud T. T. G. õpilaskonda, õpetajaid ja „T. T. G.“ toimetust kuus aastat, kannab meid kõiki edasi ka seitsmendal „T. T. G.“ eluaastal ja tulevikuski.

Et käesolevast aastast peale koolireformi tõttu on sünenud Tartu tütarlastegümnaasiumi ruumidesse ka uus kool — Tartu tütarlastekeskool, mis ametlikult on küll eri kool, kuid tegelikult on üks tervik Tartu tütarlastegümnaasiumiga, siis tahab „T.T.G.“ olla ühtlasi nii Tartu tütarlastegümnaasiumi kui Tartu tütarlastekeskooli avalikuks hääleks. Ajakirja nimeks jääb ikka „T. T. G.“ — juba sellepärast, et selle nimega on seotud pikema-ajaline minevik ja teotsemisuund, tõelikult aga saab ajakiri nii T. T. G. kui T. T. K. häälekandjaks.

Ajakiri on aastate jooksul omandanud oma olemuselt kindla ilme ja selle üldilme säilitab ta käesolevalgi aastal. Seejuures ei taha toimetus loobuda otsinguist teha ajakirja sisu tuumakamaks, huvitavamaks ja mitmekesisemaks. Uueks otsingualaks kujuneb tingimata huvikohaste lugemispalade soetamine ka noorematele õpilastele.

L. RABA.

Ajakirja hind jääb endiseks — aastatellijaille 20 senti ja üksiknumbrite ostjaille 25 senti number. Tehniliselt sünnib väike muudatus formaadis ja kaante soetamises. Numbrite arv jääb ka endiseks—kümme numbrit õppeaastas. Iga number ilmub 20. kuupäeval, peale selle ilmub aastapäeva-number ja võib-olla mõne erakordse juhtumi puhul veel mõni erinumber.

Siinkohal meenutame tõsiselt tänuka kooli lõpetamise tõttu toimetuse koosseisust lahkunud l. a. Va klassi õpilast Loreida Raba, kes mitu aastat illustratsioonideosa toimetades ja viljeldes suutis hoida „T. T. G-d“ kunstimaitselt kõrgel tasemel. Tänu ka toimetusest lahkunud praegusele Vb klassi õpilasele H. Kama'le.

Johannes Aavik.

Tartu tütarlastegümnaasium kaotas käesoleva õppeaasta saabudes oma õpetajasperest ühe eesti silmapaistvama isiku ja tunnustatud õppejõu, ajakiri „T. T. G.“ aga oma abitoimetaja ja toekama kaastöölise. Lahkus meilt mag. J o h a n n e s A a v i k, kes kutsuti haridusministeeriumi haridusnõunikuks ja keskkoolide õppetöö üldiseks juhtijaks.

Meie koolil oli au ja õnn pidada käesoleva sajandi peenima keeleins-

tinktiga ja põhjalikkude teadmistega eesti keeleteadlast kaheksa aasta n. ö. omaks inimeseks, kes oli ühtlasi õpetajaile intelligentseks, taktiliseks ja sõbralikuks kolleegiks, samuti õpilasile heaks, kohusetruuks, oma õppeaineisse andumuslikult suhtuvaks õpetajaks. „T. T. G.“ alatise kaastöölisenä toimetab ta järjekindlalt kuus aastat ajakirja „keelenurka“, käsitledes peamiselt aktuaalseid keelelisi küsimusi, mis on õpilasile kõige vajaliku-

mad. Keelelise ja kirjandusliku nõuandjana oli ta aga igal ajal abivalmis, ja kes hindas ta nõu, see võis õppida temalt palju, eriti mis puutus keele peenustesse. Osava kõnelejana esines ta tihti ettekannetega kooli ringides, kooli aktustel ja tähtpäevadel. Pike-mat aega juhtis ta Kirjandusringi kee-

le-sektsiooni. Ta oli üks neist T. T. G. õpetajaist, kes tutvustas kooliperet kõige enam lääne-euroopa kirjanduskultuuriga. Eriti oli ta innukaim soome kultuuri ja kirjanduse propageerija. Veendumusliku eesti patrioodina kõvendas ta paljudes meist eesti rahvuslikku vaimu ja omapära. Oma intelligentsiga ja taktitundega võis ta olla paljudelegi eeskujuks, kes neist omadustest oskasid lugu pidada.

Arvestades eeltoodut, on kaotanud „T. T. G.“ Joh. Aavik'u lahkumisega ühe osa oma traditsioonilisest minast, mida ei saa millegagi asendada. Kuigi see jätab meisse kahjutunde, peame siiski alistuma sellele paramatusale.

Anneme Joh. Aavik'ule järele tuhat tänu T. T. G-s tehtud kaheksa-aastalise töö eest ja lohutame endid inimsõbraliku teadmistega, et nüüd on jaotatud kõigi Eesti keskkoolide vahel ta isikupärane mõju ja teadmistetagavarad, mille suurimale murdosale pretendeerime heas lootuses siiski meie.

Õnn kaasa Joh. Aavik'ule uue vastutusrikka töö edukaks viljelemiseks!

Tykike suve.

*Kaks liblik-tiivapaari —
kuld, purpur, samet pruun —
kesk helisevat õhku,
kesk laante päiksesaari,
kord ylal nad, kord maas
Oi seda taeva selgust,
oi seda õndsat helgust —
on suvi, suvi taas!
Oi varjundeid ning värve
ja õisi tähtedena!*

*Mets õitsvaid angervaksu.
Neist meeletumat hõngu
on terve maailm täis.
Näe, sammalt pehmet, paksu
ja hargund rohilõngu
nüi palju, et ei malda
nyyd olla toan yht hetke!
All päiksekuldse kalda
ninga kase sirge, nõtkke
on kõigest parem. kaunim.*

*Toan õhk kui tappev, tauniv, —
kui varjaks surilõhnu.
Mu laokil mõtteid kõhnu
sää! täis kõik ahtad nurgad. —
See, nagu koolnu rahu,
kui mureparve sumin,
mu hinge nyyd ei mahu:
mind hyiab, minun tuikab põlis-
laante kumim.*

*Kaks liblik-tiivapaari
täis kergemeelsust helget,
täis tantsisklevat indu:
kuld, purpur, samet pruun...
Ja ylal taevas selge,
on tuhat, tuhat lindu —
neil sillerdused suun:
On suvi, suvi taas —
õhk raskest röömust helge!*

*Mu seen kui tormab ringi
kõik, kõik, mis taun meelil. —*

Ja vabadus kui meri,
 mis laulab tormi eeli
 veel hellil, õrnul, hukutavail keelil.
 Kas pole see vaid unelm kaunis
 mingi?!

*

Oo liblikas, säask, kalliskallis vend!
 Kesk angervaksu õitsvaid sirutada
 end,
 pää sammalpatja rohelisse peita,
 nii hajameelseil sõrmil rohilõngu
 põimida,
 et nende sisse unustatuks lõimida
 kõik selle, mille nyyd võin endast
 heita —
 see oli unistus, mis paisus minun
 ammu,

kui kevad kõndis alles lumisammu
 ja päikest ihkas pisi-pisi urb.

*

Mu lilleke, mu linnukene väike! —
 Nyyd lubage mul suudelda te süütust,
 kuus maist ma iial teist ei suudleks
 suud...

Ma teiega; mul pole mõelda muud,
 kui et ma — vabanenu linnast kau-
 gest, tyytust —
 võin olla rõõmus teiega ning kurb.

Kas sädeled veel kaua, kalliskallis
 päike?!...

5. VII 34.

—rt.

Sygis.

Ryhüb tänaval inimesi välejalgseid ja aeglasesammulisi. Nii kuidas kunagi juhtub. Pole mingi suurlinn, kus elu tipib nagu kirjutusmasinal — väleduse ja täpsusega. On Tartu kogu oma ilmes: värv, kujus ja kõlas. Ristlevad inimesed kohvikute ja äride vahel, tunglevad õppeasutisid ja hädaldavad õpinguis. Klatš välgub nagu kinoreklaam, väiklus särab silmist ning nakkab maagilise jõuga. Tahetakse olla modern ning kasustatakse halbu lõikeid, teisel jälle on nähtaval ülikyluses halvastikäsitatud minki.

Pudeneb alleedelt mõni täpiline leht. Keerleb ja edvistab, ise kolletand. Aedades kukub ussitand õunu. Inimeste hambad on puuviljast hellad ja sinakad.

Möödas on suvi ja päikeselöösk. Igayks muheleb oma isiklikele mälestusile. Lohutavad mõtted nii mõnelgi nigelal silmapilgul, millal elu mask on viril ja kibras.

Nii palju teesklemist ja võltsnaeratusi hyleb silmis.

Lähevad noorukid: maailm tilluke lõhnav nurgake à la maikelluke, tarkus kõik portfellis ja osa juba peaski. Veider. Suured sibavad nii tähtsate nägudega: mis neil kyll peas peaks olema? Lõpmata palju vist. Kangesti tore neil.

Elab sygisene Tartu. Kuumab ta hingeõhk suvele trotsiks. H. P.

Tulikera.

Juba viisteist aastat oli kuulnud Liisa ikka yhte ja sedasama: ylemise korra elanik tuli trepist kolistades alla viima vett pangega, mille sang imelikult krägis. See kordus keskmiselt kymme korda päevas.

„Vist sang kyll sel pangel traadist. Sihuke kõverdine,“ oletas Liisa. „Mis ta muidu neid kriuksuvaid hääli teeb.“

Ja kestnud oli see ikka nii Kõverdi tänava kahekordses puumajas, mille

trepiaastmed häälitseid kõndijale vastu, ja ilutsesid eesruumi seintel kunagi joonistatud sydamed oma saamatuis kontuures. Kord võib-olla rätsepa-poiss ootas õmblejaplikat, igatses näha selle imelikult ymmaraid silmi ja käharpääd. Uulitsal käimisest tydines ja poetus siis eeskotta, joonistas sinna meelelahutuseks oma siseilma käärivama ja olulisema osa. Ise võib-olla oli sellal sentimentaalnegi, kui kritseldas

A. KOSESSON.

TULIRATSUR.

seinale tindipliatsiga; hinges oli midagi paremat kui argipäeva tegelemisest jäänud hallid muljed. Ega ta muidu tõmmanud selliseid tugevaid laiu kaari oma nyri pliiatsijupiga...

Vahel oli Liisa vaadanud neid ja võtnud pesulapigi, kuid samas kippusid pähe uued mõtted.

„Mis minagi neist, kui nad siin juba viisteist aastat! Jõuab kõiki neid pärdikute sirgeldusi hääks teha!“ Oli tal endalgi ukssel midagi kaunis väljakutsuvat. Kaevupoiss, suur logard, ükskord vihaga maalisk. — Oli parandanud õuel kaevu ja Liisaga veevõtmise ajal veidi ytlemist tulnud. Ei see kaevusnorutaja olnud laisk, oli ysnä väledakäeline. Joonistas salakesi Liisa korteriuksele lamedakehalise ja suure-

kyhmulise vanaeide ja kirjutas juurde: Liisa. Liisa ise jõudis lähedale just siis, kui poiss maalisk a-tähe saba. Ei saanud Liisa paremat siis peremehelegi kaebamisest. See, selline imelik, ytlis Liisale: nimekaart olevat aus, mis ta vananimene veel hädaldab.

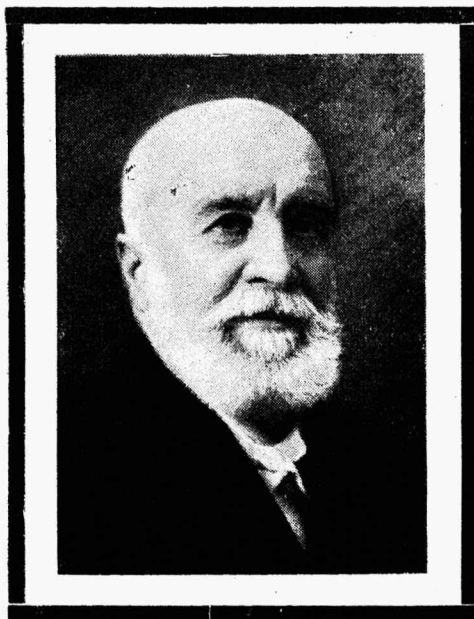
Nii jäigi Kõverdi tänava maja sisse-musse pisut lihtsate inimeste valulevat kunsti. Ei hakanud sellepärast kolima säält ära Liisa, kes elanud säält juba viisteist aastat. Üks argipäev oli järgnenud teisele, askeldamine askeldamisele.

Kuid siis äkki teisesenes kõik. Tavaliise elu elastsesse pinda levis nagu mingi virge kustki teadmatus algpunktist.

(Järgneb.)

H. P.

Prof. M. J. Eisen ❖

6. aug. s. a. lahkus meilt jäädavalt Mana riiki 77 aasta vanuselt lumipäine prof. Matthias Johann Eisen — kauaaegne Kroonlinna eesti-soome-rootsi koguduse õpetaja, Tartu ülikooli rahvaluule-professor, omaaegne Tartu keskkoolide ja T.T.G. õpetaja, eesti suurim muinasjuttude-koguja ning tähtsuse järjekorras teine eesti vanavarakoguja, arvult sadadesse küündivate eesti raamatute autor, eesti tähtsam karskusetegelane, eesti-soome hõimukultuuri edendaja, eesti ajakirjanik ja avalik tegelane. Lahkus populaarsemaid eesti mehi, kelle nime ja elutööd tundis ja teadis kogu eesti rahvas.

See Vigala Oese koolmeistri poeg astus rahva teenistusse suu ja sulega juba Pärnu gümnaasiumina, jätkates seda rahvateenimist innukalt ka Tartu usuteaduse üliõpilasena ja kogu oma eluaja. Kuna saksameelsed kirjuringkonnad ei andnud tulisele „nooreestlasele“, nagu teda ja teisi rahvuslikke aateid taotlemaid noori tol korral nimetati, kodumaal teenistust ja ta pidi veetma oma elujõulisema meheea Venes, kuigi eestlaste lähikon-

nas ja eesti ning eesti hõimude kogudustes (Ingeris, Aunuses, Kroonlinnas). Kroonlinna pikemaks ajaks peatumata jäädes algas ta suurt rahvaluulekogumisetööd, mis paisutas tema kaudu korjatud vanavaratagavarad kogusummas ligi 75 000 leheküljeni, milles leidub umbes 115 000 punkti laule, mänge, vanasõnu, kõnekäände, mõistatusi, rahvajutte, uskumisi, kombeid jm. Lõviosa moodustavad neis Eiseni kogudes rahvajutud, mille variantide arvu (ligi 24 000) ei ole suutnud ületada isegi dr. Hurt (kelle kogutud muinasjuttude teisendite arv ulatub vaid 17 000-ni). Eisen jääb niiviisi eesti muinasjuttude kuningaks, kuna ta kaasaegne suur rahvaluulekoguja dr. Hurt on meie rahvalaulude kuningas (kogunud arvult 47 556 rahvalaulu teisendit). Kogutud muinasjutud, mõistatused, vanasõnad jm. läkitas M. J. Eisen rahva sekka tagasi rohke kergloetavate rahvaraamatute näol. Loobunud 55-aastaselt Kroonlinnast ja siirdunud Tartu, hakkas ta kooliõpetajana ja hiljem rahvalauluproffessorina teaduslikult läbi töötama kogutud rahvaluule materjale ja oma uurimuste tulemusi raamatuturule saatma lihtsamate teaduslikkude teostena, millel rahvaluule populariseerimises on küllaldaselt tähtsust. Alatine soome sõber, tõlkis Eisen eesti keele soome „Kalevala“ ja jutustas selle sisu ümber „Väikeses Kalevalas“. Kuid Eisen töötas veel algupärase luule viljajajana (lüürilised luuletised, ballaadid, poemid), kirjandusloolasena, ajaloolasena, kohanimede uurijana, karskusaate levitajana, ajakirjanikuna jne., avaldades igalt alalt rea teoseid ja artikleid. Tema töö ja tähtsuse põhjalikku vaatlemist ja hindamist ei luba meie ajakirja kitsas ruum, kuid neistki ridadest võime järeldada, et M. J. Eisen oli innukamaid kodumaa poegi, kelle elu oli pühendatud ainult eesti rahvale.

Meie koolile oli valgepäine M. J. Eisen nagu mingiks patriarhiks ja hool-

Koolireform.

Käesolev aasta tõi kaasa kaunis põhjaliku muudatuse kooliellu. Küllalt palju on olnud nurinat väga mit-suguseil põhjusil selle kooliga, mis seni oli. Käesolev teoksil-olev re-form peaks aitama loomulikult vähen-dada puudusi senises koolielus ning looma uue parema kooli. Senine koolikorraldus põhjenes ja püsis neil aluseil, mille löid Asutava Kogu ja Riigikogu poolt vastuvõetud selleko-hased seadused. Selle järele kujunes ühtluskooli esimeseks astmeks 6-klassi-line sunduslik ja maksuta algkool. Koolikohustus kestis kursuse mittelõ-petamise korral 16 aasta vanuseni. Ühtluskooli teise astme moodustas 5-klasiline keskkool. Alg- ja kesk-kooli õppekavad olid nii koostatud, et esimesest teise ülemineku puhul pol-nud vaja eksameid.

Käesoleval aastal dekreedid korras maksma pandud keskkoolide seadus ning avalikkude algkoolide seaduse muutmise seadus muudab olusid siin kaunis põhjalikult. Koolikohustus kes-tab endiselt algkoolis kuni kursuse lõpetamiseni või mittelõpetamise kor-ral kuni 14 aasta vanuseni.

Koolisunduse lühendamist 14 elu-aastani on põhjendatud vajadusega vabaneda ulakaist, laiskadest ning andetuist. Aga samuti on silmas pee-tud teatud majanduslikke asjaolusid.

Ühtluskooli teise järku moodustab keskkool. Tema ülesandeks on hari-tud kodanikkude kasvatamine ja õpi-laste ettevalmistamine gümnaasiumi-desse ja teistesse vastavatesse õppe-asutistesse astumiseks. Keskkooli kur-sus kestab 5 õppeaastat, alates pärast algkooli IV klassi lõpetamist. Kesk-kooli kursus on 3-aastane, kui astu-

takse keskkooli pärast 6-kl. algkooli lõpetamist. Kolmanda astme koolisüs-teemis moodustab 3-klasiline gümnaa-sium. Käesolev aasta toob kaunis sü-gava pöörde kaasa peale muu ka keelte õpetuses. On peetud vajaliseks ing-lise keel teha esimeseks võõrkeeleks enamikus avatud keskkooles. Teiseks võõrkeeleks samuti enamikus keskkoo-les on jäänud saksa keel.

Keskkooli reform peaks aitama kaasa esijoones selleks, et kõrgema keskhariduse omajad — gümnaasiumi lõpetajad — oleksid hästi ette val-mistatud. Viimast asjaolu peaks ta-gama kooliaja pikenemine, suurem õpi-laste valiku võimalus ja töö intensiiv-suse tõus. Töö intensiivsuse tõstmiseks ning õpilaste valiku paremaks läbiviimiseks muutub õpilaste tead-miste ja võimiste kontrollimise apa-raat aasta-aastalt järjest tugevamaks. Seda näitab viie numbri (nõrk, puu-dulik, rahuldav, hea, väga hea) süs-teemi tarvituselevõtmine senise kolme numbri süsteemi asemel, samuti eksa-mite määramine klassikursuse lõpeta-mise puhul jne.

Missugused raskused esile kerkivad 6-kl. algkooli lõpetajatel keskkooli astumisel, see selgub muidugi siis, kui keskkooli õppekavad täiel määral välja töötatakse. Iseenesest mõistetav on, et koolireform peab hariduse sü-vendamiseks ning selle omandamiseks kaasa aitama, sest meie riik ei saa pü-sida vähesel ja nõrgal haridusel.

Koolireformi kohaselt avati meilgi käesoleva aasta sügisel vastavad kesk-kooli-klassid. Sellega on meil õieti kaks kooli; tegelikult kujuneb muidugi see üheks kooliks ja üheks pereks.

—s.

dajaks haldjaks. Ikka liikus ta meie ringides, ikka võttis ta osa meie kooli tähtsamaist sündmustest, ikka tõi ta tervitusi, ikka jagas õnnistust soojade sõnadega. Ta oli meie kooli heasoov-

lik sõber kuni oma surmani.

Olgu Maarja kalmistu muld Sulle kerge, Sa suur rahvapoeg ja meie truu endine kolleeg ja õpetaja!

A. R.

Suvejuttu T.T.G. pedagoogidest.

„Rändamine on kõige parem puhkus,“ ütleb meie šeff — direktor J. R o o s. Ja selle põhimõtte järele toimis ta ka möödunud suvel, nagu on teinud seda varemaltki. Tema suvi-residents oli ikka Tartu tütarlastegümnaasium. Kui ta ei teinud ringkäiku linnas, siis istus ta oma kabinetis töö-laua taga või lamas rohelisel murul aias; või jälle pleekis Emajõe lohkaval luhal ja suples karastavais Emajõe voogudes. Muide ta on suur veesportlane, aga ei tee sellest väljagi: käib varakevadest tänaseni igapäev korra vees ära, tulgu taevast või palke maha. Aga pidevalt ta Tartus ometi ei olnud. Oli tihti lennus. Läks, ei ütelnud kellelegi, kuhu läks, ütles vaid, et sel ja sel päeval, sel ja sel tunnil on ta jälle Tartus. Ja oligi. Siis kadus ta jälle ja tuli jälle. Kus ta käis, seda teab ta vaid ise. Jalamatk on ta eelistatavam liiklemisviis. Kuid vahel istub ka raudruunale või omnile ja kihutab kümneid, sadasid kilomeetreid korraga maha. Ta on siis nagu välk siin ja seal, ta on kõikjal, kus ei tea oodatagi. Olelda pikemat aega kuski kuu-rordis või idüllilises maakohas, oi — seda ei luba ta temperament, see teeb ta isiku haigeks ja närviliseks. Tema tööks suvel oli uue Tartu tütarlaste-keskkooli asutamine, keskkooli eesti keele õppekavade koostamine hasomini ülesandel, õpperaamatute kirjutamine ja „Looduse“ võistlusromaanide, käsikirjade lugemine. Kuid kindlasti hankis ta oma matkadel ka jälle mõne haruldase rariteedi oma raamatukogusse.

Inspektriss prl. P r u u d e n on in-nukam isakodu armastaja. Heimtalis, Viljandi lähedal võite teda leida ikka pikematel puhkusaegadel. Sel suvel aga meelitas teda punane omnibus, mis sõidab läbi ta koduvallast, kuuks ajaks Pärnu kuurorti. Ja seal ta siis veetiski kesksuve. Olnud päris mõnusa ja mugav. Aga tee Tartu tagasi tuli ikka jälle kodutalu kaudu. Suvemuredeks peale otseste ülesannete olid mui-

dugi kodutütarde laagrite ja konve-rentside külastamine, samuti magistristö.

Meilt lahkunud mag. J o h. A a v i k viimistles palgehigis kuni juuli kesk-paigani oma suure keeleraamatu käsi-kirja ja luges selle trükikorrektuure. Siis, kui seadis sumadane oma kodu-linna Kuresaare sõiduks, tuli kutse vastu võtta kõrge haridusnõuniku koht. Ta nõustus ettepanekuga. Sõitis siiski Kuresaare, kuid mõtted uute ülesan-nete täitmiseks ja keeleraamatuga as-keldamine häirisid teda niivõrd, et puhkusest polnud juttugi. Tartusse tagasi jõudnud, oli jälle tööd ja korral-dusi mereni, kuni tuli lahkumispäev Tartust augustikuu lõpp-päeval.

Papi M e e r i t s — jälle üks tuli-vaim — ehtas Peedul oma suvilat, rändas Peedu ja Tartu ehitustarvete-ladude vahet, saeveskite ja telliskivi-tehaste vahet, hooveldas, segas tse-menti, vööpas, istutas ja kaevas suvi läbi. Kehaline töö on tema suurim sport ja vaimne puhkus, seepärast ongi ta koolitöö juure asudes nii värske ja elurõõmus.

Majaehitusele Tartus pidi loovuta-ma suvevaheaja ka geograaf K o p -p e l, kuid tegi siiski pikemaid ja lühe-maid tuure kodumaal ringi oma auto-ga. Nägi vaeva ja puhkas ja tõi kooli-töö alguseks kaasa palju töötahet ja isiklikku huumorit.

Härra L a a r e n s — suvituskesk-kohaga Elvas — ringles aga suurema aja rattaga mööda maad, ajas tervele Lõuna-Eestile korra peale. Kui mahti sai, siis suples ja kalastas. Juunikuus tegi mitmetuhandesendilise spinningu ja seda ta siis proovis iga veekogu ääres. Ei temagi isik armasta paigal-püsimist, vaid otsib vaheldust ja liikumist. Ja puhanuna, värskena tuli ta tagasi Tartu semestri alguseks.

Härra K a s v a n d siirdus küll Võru-maale veetma oma suve, kuid viis kaa-sa ka kohvritäie matemaatika-raama-tuid, ja suve jooksul sügenes neile juure käsikirja näol I keskkooliklasside

õpperaamat „Väike matemaatik“. Sellesama raamatu kaasautorina higitas Narva-Jõesuus, kui spordist ja otsesest ülesannetest mahti sai, meie lugupeetud koolinõunik Juhan Lang. Ja kui tulid tagasi Tartu mõlemad autorid, löödi käsikirjade otsad kokku, viimistleti mis vaja, ja õppetöö alguseks oli värske raamat trükipressi alt läbi käinud ja õpilastele lauale pandud.

Ajaloolane härra Konks püüdis stoilises rahus juba oma puhkeaja alguses tõendada, et paremat suvituskohta pole kuski maailmas kui Tartus. Ja siin ta veetiski kogu oma suve ja jäi sellega nähtavasti päris rahule. Raamatusõbrana luges ta vist jälle virnade viisi teoseid läbi, lebedes kodus, Ropka puistikus või Emajõe kaldal, kuhu sooritas järjekindlaid matku iga päev.

Enam-vähem Tartu suvitajaid olid ka proud Abarenkov, Kalamees, Tooms, vahest ka prd Haamer ja Orviku (viimaste kohta küll kindlasti ei tea) ja prl. Jakobson, Prl. Treier aga elas Väägveres oma isakodus, viibis lühemat aega Narva-Jõesuus ja mujal. Prl. Jürgen peatus pikemat aega oma kodus Paide kandis. Kooliarst Pusepp oli aga kuuldavasti Pärnus teinud läbi suvesesongi. Kahjuks ei tea, kus viibis hr. Künnapasa.

Vaimulikud mehed hrad Vöhrmann ja Kimmel olid ühe jalaga Tartus, teisega maal, esimene Kirepis äia talus, teine Palamusel — oma kodukohas. Aga ametikohutused kiskusid neid suvepuhkusest ikka jälle Tartu tagasi. Augusti lõpus pidi hr. Kimmel ühtlasi ära käima Tallinnas, et läbi teha oma pastoriks ordineerimise protseduuri.

Härra Raud oli, nagu ikka, oma kuukese ära Narva-Jõesuus. Ta on nimelt leiutanud, et külmad meresuplused olevat ta reuma parimaks arstimisvahendiks; Emajõe vesi olevat selleks liiga pehme ja soe. Täna tagasi tulles halbu ilmu, sest olevat saanud suvitades kirjutada ka oma pooleliole-

vaid käsikirju. Lõpetab praegu oma supluskuuri Emajõe rannaplaazil.

Härra Käpa — parandamatu sportlane — sõitis paugupealt pärast viimast õppenõukogu koosolekut Sillamäele. Kuidas ta seal sportis, sellest vaikib ajalugu ja ta ise. Naasnud aga kaunis varakult Tartu, jätkus sport kas valgepallis Toomel või Emajõel süstas ja sõudepaadis — viimastes tingimata hommiku vara kella seitsme aegu, kusjuures sooritati ka korralik suplus ja maratonijooks kaldal linna-äärdest väljaspool.

Prl. Rosenberg on alatine Narva-Jõesuu supelvõõras. Veedab korralikult oma suve seal vaikselt koduste tuttavate ringis. Plaažil on teda näha vaid suplustundidel ja pargis jalutuskäikudel. Vabal ajal harib vaimu.

Prl. Tomson tegi oma vaimuharimise-tööd kevadsuvel Tartus ja sõitis siis ligi kuuks ajaks Saksasse — ikka oma ülesannetes spetsialiseerumiseks.

Hr. Püttsepp viibis, nagu tihti varemaltki, Ahja mõisas. Supelda ja pleekida seal ta just palju ei saanud, seevastu hüples aga pintsel nobedasti mööda lõuendit, ja sügisesteks kunstinaistusteks oli jälle mitu kunstitööd valmis.

Hr. Konsa pi suvituspaik on kodukoht Räpinas. Seal on vabadust, seal on rahu, seal on maahõngu ja palju päikest. Ja mis puhkuseks veel muud vaja!

Pr. Ojassoni ja hr. Vestberg'i ei lahuta Elvast keegi. Elva osoonirikkaid metsi eelistavad nad üle kõige. Siin veedavad nad korralikude perekonnainimestena oma suvevaheaja ja tulevad Tartu tagasi kosunutena, kui kutsub koolitöö.

Vanahärra Lomp siirdub suveks ikka oma isatallu — Otepää Nõuni Tükile. Seal mägismaal ja kauni Nõuni järve kaldal on ta parim puhkekodu.

Hra Jaanson on võõrdunud Peedult ja viib juba paar aastat järjestikku vara-varakult oma perekonna Kamb-

jasse. Sinna sõidab ta ise ka püha-päeviti, kui remondid ja muud askeldused koolimaja ümber lubavad. Ja puhkekuul — juulis — on ta rohkem päevi seal kui linnas. Aga kui tarvis,

istub jälle rattale ja kihutab Tartu. Tuleb augustis tagasi ülipruunina, et asuda oma kantseililaua taha.

Sellega lõpebki see suvejutt.

Alter ego.

„Eugen Onegin“ „Vanemuises“.

Pole kahtlust, et „Eugen Onegin“ lavastusega „Vanemuine“ rahuldas täielikult nõudlikumaidki teatriharrastajaid, esitades võrdlemisi kunstiküpse ja hoolikalt ettevalmistatud ooperi. Tšaikovski ooper paneb ettekande suhtes näitlejatele küllaltki raske ülesande, eriti oma muusikalise külje poolest. Ometi oli „Vanemuine“ seekord raskused ületanud ja pakkus päris nauditava ettekande.

Kandvamaks jõuks, ühtlasi meelikõitvamaks osaliseks oli kahtlemata „Vanemuise“ uustulnuk T. Kroon. Tema Tatjanana suutis anda elamusrikkas, võimalikkude peenustega arvestatud intiimses mängus küllaldaselt määralt häid momente. Samuti tundis ta end kodus oma muusikalise osa stseenes, milles ta võitis publiku sümpaatiat. T. Kroon omab meeldiva hääle ja oskab seda ka meisterlikult käsitleda, nii et tema esinemist võis jälgida suure naudinguuga. Pr. Larina osas esines L. Tubin tarvilise südamlikkusega ja jättis sümpaatse mulje, olgu et ta diktsioon tundus kohati ebaselgena. N. Libene Filipjevnana laulis päris korralikult, kuid kaldus vanakese osa täitmisel mõnikord liialdustesse: näit. tahtis ta vanakese aeglast kõnnaikut edasi anda liigse jalgade „sibli-

misega“, mis tekitas tahtmatult koomikat.

H. Aren Olgana jättis kahjuks palju soovida oma muusikalise osa suhtes, kuid mäng oli, nagu tavaliselt, hoogne.

Onegin'i esitas K. Savi. Temas oli küll pettunud. Tavaliselt oodatakse päälinlaselt ikka midagi paremat. Savi hääl oli liiga väheulatuslik ja diktsioongi ebaselge, nii et paiguti üldse tema kõnest (õigemini küll laulust) ei suutnud aru saada. Siiski oma osa ta täitis ja keskmise mulje jättis, ei öieti halba ega ka eriti hääd.

H. Uuli't, kes esines Lenskina, oli kahjuks tabanud külmetus, mille tõttu ta hääl tunduvalt tõrkus.

Üldiselt võis ooperiga rahule jääda. Selleks mõjus kindlasti kaasa ta vene-pärane hoogsus ja rütmikad temperamentsed tantsud, mis aitasid katta osaliste komistusi. Samuti esines koorgi väga mõjuvalt ja saavutas hea üldmulje. Orkester töötas laitmatult. Eriti paelus hommikumotiiv, mis jäljendas karjapasunaid ja tundus imelähedase-na, kodusena. Dekoratsioonid olid kunstiküpsed ja maitsekad. Igatahes Haas oli andnud üllatuse, pakkus pilte ta suure järkjärgulise edenemise alalt.

Seekord tõestas „Vanemuine“, et temagi on võimeline esitama paremat.

R—n.

T.T.G. ja T.T.K. Õpilaspere esindus 1934.

T.T.G.:

- Ia kl. — V. Willmann, L. Raudsepp
- Iib kl. — I. Stellmacher, L. Hagel
- IIa kl. — H. Lukk, H. Tamm
- IIb kl. — A. Post, L. Herman
- IVa kl. — L. Ahas, K. Tammemägi
- IVb kl. — L. Küze, M. Bock
- IVc kl. — L. Noorits, H. Laurmann

- Va kl. — H. Sarv, A. Parmson
- Vb kl. — H. Albert, H. Kama
- Vc kl. — L. Arike, P. Kaeramaa

T.T.K.:

- I keskk. kl. — H. Rästa, H. Lepik
- IIa keskk. kl. — L. Kuulberg, V. Liik
- IIb keskk. kl. — A. Villemson, A. Grossberger

T. T. G. ja T. T. K. Õpilaspere vanem.

T.T.G. ja T.T.K. Õpilaspere vanema valimised toimusid kolmapäeval 12. IX s. a. kell 13—15 p. l. joonistuseklassis. Õpilaspere vanema kandidaadid said häáli:

Helgi Puusepp Vb — 235 h.
Alma Parmson Va — 57 h.

Hilja Kama Vb — 38 h.
Õpilaspere vanemaks valiti seega tunduva hääleteenamusega Helgi Puusepp Vb.

Alljärgnevaga iseloomustatagu valimiste detailsemaid tulemusi:

Valimas käis üldse 345 õpilast, seega 74,2% õpilaste üldarvust. Tühje sedeleid oli antud 15. Klassid käisid valimas protsentuaalselt oma suurusele:

T.T.K. Ia	— 50%
„ IIIa	— 90,2%
„ IIIb	— 40,4%
T.T.G. IIa	— 80%
„ IIb	— 83%
„ IIIa	— 84,4%
„ IIIb	— 93,3%
„ IVa	— 100%
„ IVb	— 74,3%
„ IVc	— 70,5%
„ Va	— 100%
„ Vb	— 82,7%
„ Vc	— 80%.

Elfriede Haavakats ❖.

Üks sõpradest on lahkunud meist jälle!

Sügissuvi viis meie vilistlasperest jälle ära ühe liikme Pauluse kalmistu raske mulla alla puhkama. Viis ära 1930. a. abituriendi Elfriede Haavakatsi, meie endise hea õpilase ja koolisõsara, oma majanduslikus raskuses vaevleva ema ja kolme noorema õe ainukese abistaja, armastatud tütre ja õe. Viis ära just sel momendil, kui kasvas lootus, saada tema teenistusest rohkem ainelist toetust rohkearvulisele perekonnale.

Selle vaigse, tagasihoidliku, kohusetruu ja heasüdamelise noore lahkunu elutee oli väga kitsas ja okkiline. Enamluse hävitav laine paiskas ta ühes perekonnaga Vene eesti korralkust asundustalust Tartu agulilinnajaku, kus tuli ta vanemil pidada kibedat võitlust eluülespidamise muredega. Heideldes pidevate raskustega sai kadunu lõpetada Tartu tütarlastegümnaasiumi, kuid teenistuseleidmine

pärast seda osutus, nagu see tavaline meie ajal, ületamatuks taotluseks. Aastaid tagasi suri ka ainuke perekonna meeshooldaja — isa. Lõppeks sai Elfriede praktikandi koha Tartu-Võru rahukogu kantsleisse, kus võitis oma hoolsusega ja kohusetruudusega vastava tunnustuse, nii et tal oli lootus saada käesolevas septembris alatiseks kindlapalgaliseks ametnikuks. Seal tuli surm: ta sai veremürgistuse tüüfuse tagajärjel, kuna varemaltki ei olnud ta tervis kuigi hea, eriti olid tal kopsud nõrgad. Noor elu kustus tõsisema elutöö algusel...

Põlvitame Su külmal, sügislilledega kaunistatud kalmul ja soovime Su noorele, eluraskustest muljutud ja soovimata varakult kokkuvarisenud korjusele õnnist puhkamist manala muldkambris. Oma südameis kanname aga Sinust mälestusi kui heast, vaiksest ja armastatud kooliõest ja sõbrast!

A. R.

Keelenurk.

Võõrsõnade tähendused: brošüür (prants.) — õhuke raamat mingi küsimuse üle; deklareerima (lad.) — teatama, kuulutama, avaldama; emantsipeerima (lad.) — vabastama (orjastatud seisundist); ka piltlikult: „ta ei olnud end veel mitte emantsipeerinud sellest eelarvamisest“; homogeenne (kreeka k.) — ühtaoline, ühtlane, ühesugusest aineist koosnev: „selle riigi rahvastik on väga homogeenne“ (s. o. sääl ei ole võõraid rahvaid); repertuaar (prants.) — ettekantavate palade (näidendite jne.) nimestik; hulk, mis kellelgi: „sel klaverikunstnikul on suur repertuaar“; resignatsioon (lad.) — saatusele alla-andmine, loobumus (näit. õnnest); resümee (prants.) — lühike kokkuvõte; simuleerima (lad.) — teesklema, näitama, nagu oleks: „ta simuleeris haige-olemist“; spontaanne (lad.) — isenesest tulev, sundimatu: „see vaimustus-hoog oli tal täiesti spontaanne; sel stiilil puudub spontaansus“; šanss (prants.) — võiduvõimalus (õnnemängus), üldse võimalus, õnnevõimalus, looius võita (või ka kaotada): „sul on yhekssa šanssi võita ja vaid yks šanss kaotada“.

Eesti sõnade tähendused: almus — armuand: „andsin kerjusele almuse“; ennak [u] (soome k.) — ettejuudmine; ennakult — etteära, varemalt: „teadsin seda juba ennakult“; hälbima kõrvale kalduma, kõrvale eksima (õigest kohast või suunast); reibas [reipa] (soome k.) — elav, terve, värsk: „nad tõusid reipas meeleolus üles; sammuti reipasti edasi“; sulnis [sulni] (kunstl.) — magus-armas, meeldiv: „sulnis muusika, õhk, tundmus, jook“ jne.; tajuma (soome k.) — tundmusega märkama, mõistma, tundma: „ta ei tajunud nende kahe lõhna vahel ühtki vahet“; tojakil — küünarnuki najale toetudes: „ta istus tojakil laua ääres“; tõik [-ga] (kunstl.) — tõsiasi, fakt; „see pole enam oletus, vaid tõik“; tüün [-e] (soome k.) vaikne, rahulik: „tyyn meri“; vilgas [vilka] — elav, nope: „ta liigutused olid vilkad“.

Joh. Aavik.

Linda Selli ✦

Kuu tagasi seisime avatud kalmu ääres, saates ära üht eneste keskelt. Saatsime ära Linda Selli — heledapäise, tõise, oma vanuse kohta liigagi tõise tütarlapse. Meie kooliõde Linda lahkumine tuli kõigile ootamata. Ta surmateade ilmus tumeda pilvena heledasse päikesepaistelisse sügistaevasse, pani hetkeks vaikselt seisatuma ja mõtlema. Otse raske oli harjuda mõttega, et pole enam seda kaasõde, kes oli saanud juba nii omaseks ja kalliks ühe kooliaasta kestel. Pisut kinnine oli ta, hoidus eemale valla-tusist, oli mõnikord nukkergi. See oli siis, kui talle meenusid majanduslikud raskused, mis ähvardasid röövida edasiõppimise-võimalust. Kuid kunagi ei kaotanud ta julgust ja töötahet, evides oma sisemises minas küllaltki elujõudu ja energiat. Just oma tagasihoidlikkuse ja elutahtega meeldis ta meile.

Nüüd aga teda enam pole. On jäänud vaid mälestus, hea mälestus, hell kooliõelik mälestus.

Olgu muld Sulle kerge!

T. Konsen.

Kooli elu.

T.T.G. ja T.T.K. õppetöö avaaktus algas neljapäeval 30. VIII kell 9 vaimuliku lauluga, millele järgnes õp. A. Vöhrmann'i vaimulik kõne. Seejärele tervitas dir. J. Roos õpilasi, soovides rohket jõudu ja indu eelolevaks töö-

aastaks. Ka selgitas ta lühidalt uut koolireformi.

Nüüd siirdusid endised õpilased koduklassidesse, kus järgnes klassijuhataja tund. Uustulnukad jäid saali, kus nad eraldati keskkooli I ja IIIa ja

b-klassideks, ja siirdusid siis koos oma klassijuhatajatega koduklassidesse. Pärast klassijuhataja-tundi, kus valiti klassi omavalitsus ja tutvuti kooli korraga, lõppes esimene koolipäev.

Mag. Joh. Aavik'u lahkumisaktus.

31. aug. hommikul kogunesid T.T.G. ja T.T.K. õpilased ja õpet. kooli saali Joh. Aavik'u lahkumisaktusele, kes läks meilt Tallinna keskkoolide haridusnõuniku kohale.

Vaimuliku kõnega esines õp. A. Võhrmann, soovides ühtlasi lahkujale kõige paremat. Dir. J. Roos kriipsutas eriti alla Joh. Aavik'u tähtsust eesti keeleteadlasena ja ta sõbralikku, vastutulelikku käitumist ning elavat nooruslikku hinge, mida soovis talle kandjõuks ka edaspidises vastutusrikkas töös. Lahkujale ulatati roose Va kl. esindajalt A. Parmson'ilt ja Õpilaspere vanemalt H. Puusepalt. Seejärel astus kõnetooli Joh. Aavik ise, tänades kõiki mahajääjaid südamlikkude soovide eest ja kinnitades, et T.T.G. jääb talle ikka sõprade-ringkonnaks, ühtlasi avaldades lootust, et nüüdsest peale, kus tal on võimalus võrrelda paljusid koole, ta ikka loodab leida meie kooli endiselt esimeste ründajate hulgas.

Tormiline aplaus õpilastelt ja õpetajailt näitas, et Joh. Aavik'u senised püüded ja tulevikusoovid leidsid kõigi aktusel olijate hinges elavat vastukõla.

Sama päeva lõunaaegu lahkus Joh. Aavik Tartust. Raudteejaamas olid teda saatmas hulk õpilasi ja peaaegu kõik õpetajad.

Aktus prof. M. J. Eisen'i mälestuseks.

Neljapäeval 6. sept. hommikul korraldas T.T.G. ja T.T.K. aktuse oma endise õpetaja prof. M. J. Eisen'i mälestuseks. Leinaaktusel viibis ka kadunu abikaasa pr. Ella Eisen. Mälestuskõne pidas dir. J. Roos. Ülevaate prof. M. J. Eisen'i elust ja loomingust andis Õpilaspere vanem H. Puusepp. Järgnes õp. Aug. Raua kokkuvõtlik ja sisukas kõne prof. Eisen'i tähtsusest ravaluulekogujana. Aktust kaunistasid kaks meeolelukohast ettekannet T.T.G. laulukoorilt õp. P. Konsap'i juhatusel.

T.T.G. ja T.T.K. Õpilaspere esinduse koosolek 8. IX 34 k. 16.

Koosoleku avab A. Parmson Va, soovides Õpilaspere esindusele edu eelolevaks tööks.

Järgneb päevakorra esimene punkt — Esinduse juhataja valimine. Kandidaatideks seati: 1) Parmson Va, 2) Aaman Vc, 3) Tuha Vc, 4) Albert Vb, 5) Kama Vb, Juhatajaks saab A. Parmson Va.

Teiseks päevakorras on Esinduse juhatuse valimine. Juhatusse pääsevad: Albert Vb — kirjatoimetaja, Kama Vb — juhataja abi, Tammemägi IVa — kirjatoimetaja abi ja Liik IIIa (kk.) — kirjatoimetaja II abi.

Järgneb Õpilaspere vanema kandidaatide valimine. Kandideerivad: 1) Puusepp Vb, 2) Parmson Va, 3) Kama Vb, 4) Sarv Va, 5) Albert Vb, 6) Kosesson Vb, 7) Tuha Vc. Neist valib Õpilaspere esindus hääletamiseks 5: 1) Puusepp Vb, 2) Parmson Va, 3) Kama Vb, 4) Sarv Va ja 5) Albert Vb.

Koosolek lõpeb k. 17.

Koolilõunad.

Nagu möödunud aastal nii on ka tänavu võimaldatud õpilastele lõunastada koolis pärast õppetunde. Lõuna on igapäev kahetoiduline à 25 senti. Võib aga saada ka üht toitu. Üksikult maksab lihatoit 15 senti, supp 10 senti ja magustoit 10 senti. Toitu ei anta annuste kaupa, vaid igaüks võib süüa, niipalju kui tal on isu. Söögi eest võib tasuda kas rahas või toiduainetega, kusjuures viimaste hindamises arvestatakse turuhindu.

Osast õpilasist on praegu kujunenud kindel pere, kes lõunastavad järjekindlalt iga päev, kuid võib anda ka juhuslikkudele soovijatele, igakord lõunaid, kui nad sellest ette teatavad kas eelmisel päeval või hommikul enne lõunate valmistamist.

Ligemal ajal hakatakse soovijatele einelauast piima ja võileibu andma.

Osa koolielu kroonikast jäi ruumipudusel välja.